

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **S. H. P.**, narozen dne X,
státní příslušnost: X,
bytem X,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2023, č. j. OAM-581/LE-BA07-HA15-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2023, č. j. OAM-581/LE-BA07-HA15-2023, jímž žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal především proto, že má důvodné obavy o své zdraví, jelikož v případě návratu do Vietnamu nebude schopen sehnat zaměstnání a bude tak uvržen do chudoby. Vietnamské orgány neposkytují nezaměstnaným podporu, žalobce bude odkázán na solidaritu spoluobčanů. Žalobce nevlastní vůbec nic, ani zemědělskou půdu, kterou by obdělával a zajistil by si tak obživu. V zemi původu si žalobce od soukromých věřitelů zapůjčil částku ve výši 2 000 000 Kč s vysokým úrokem, kterou nesplatil. Vymahači mu vyhrožovali smrtí, pokud nevrátí zapůjčené peněžní prostředky. Žalobcova rodina má strach, že vymahači žalobce po návratu do Vietnamu zabijí, současně mají strach, že se vymahači budou mstít i jim.
3. V napadeném rozhodnutí je rozporně uvedena doba, pro kterou žalobce pobýval na pracovní vízum v Rumunsku, hovoří se o srpnu 2019 a srpnu 2020. Současně je v napadeném rozhodnutí rozporné, kdy žalobce vstoupil na území ČR, uvádí se totiž říjen 2020 a srpen 2019. Dále se z napadeného rozhodnutí podává, že žalobce neměl udělena žádná víza nebo povolení k pobytu v jiných státech, zatímco dále uvádí, že odcestoval z Vietnamu na pracovní vízum do Rumunska. Žalobce považuje napadené rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost a nedostatečné odůvodnění za nepřezkoumatelné. Zároveň žalovaný rozhodl podle skutkového stavu, který nemá oporu v provedeném dokazování.
4. Pokud žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, měl se důkladněji zabývat možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť podle žalobce jsou v jeho případě dány důvody zvláštního zřetele hodné. Bylo by zcela nehumánní jej nuceně vrátit do Vietnamu.
5. V žalobcově případě je přinejmenším dán důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Jsou totiž dány důvodné obavy, že by v případě návratu do země původu žalobci hrozilo skutečné nebezpečí závažné újmy, konkrétně kruté, nelidské a ponižující zacházení.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s námitkami žalobce nesouhlasí, neboť nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu řízení uvedl a opatřil veškeré podklady pro objektivní posouzení věci. Po jejich posouzení žalovaný nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, §13, § 14, 14a a § 14b azylového zákona.
7. Žalobce žádá o mezinárodní ochranu pouze proto, aby v ČR mohl pracovat a splácet svůj dluh. Ohledně námitky vyhrožování vymahači žalovaný uvedl, že se žalobce v zemi původu mohl obrátit na policii či jiné státní orgány, ostatně žalobce tvrdil, že v zemi původu neměl nikdy problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami.
8. Podle zákona o azylu se mezinárodní ochrana uděluje cizincům v případě, je-li zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů v zemi původu. Taková skutečnost nebyla v případě žalobce v průběhu řízení zjištěna.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Posouzení věci

9. Žalobce v žalobě uvedl, že žádal o udělení mezinárodní ochrany především z ekonomických důvodů a obavy z vymahačů, kteří mu vyhrožují smrtí. K danému soud uvádí, že pokud se žalobce cítil opravdu bezprostředně ohrožen, mohl podat žádost o udělení mezinárodní ochrany již v Rumunsku jako v prvním bezpečném státě, kam z Vietnamu vycestoval za prací a pobýval tam od listopadu 2018 do srpna 2020. Následně v říjnu 2020 vstoupil (v nákladním prostoru kamionu) na území ČR a žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až dne 4. 5. 2023. Dle názoru soudu je tedy nepochybné, že žalobce si podanou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro další život v ČR. K takovému účelu však nelze zneužívat azylové procedury, která je určena pro případy skutečného pronásledování z taxativně vymezených důvodů, což v případě žalobce nebylo prokázáno. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, který uvádí, že: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“* Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů měl žalobce možnost využít. V této souvislosti též zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, který uvádí, že: *„Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby a má zde ekonomické problémy, není bez dalšího ani důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů (§ 14 téhož zákona).“* Soud tedy konstatuje, že žalobcem tvrzené obavy z ekonomických důvodů a současně obavy z pronásledování ze strany soukromých osob nezakládají právo na poskytnutí mezinárodní ochrany.
10. Žalobce dále poukazuje na to, že v napadeném rozhodnutí jsou uvedena nesprávná data ohledně jeho pobytu a pracovního víza a z toho důvodu považuje napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné a nepřezkoumatelné. K tomu soud uvádí, že ze spisového materiálu je zcela jasná pobytová historie žalobce včetně jeho pracovního víza. Jedná se tedy pouze o administrativní pochybení žalovaného, které nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a napadené rozhodnutí je v tomto směru zcela přezkoumatelné.
11. K námitce žalobce, že žalovaný pochybil, pokud mu neudělil humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, soud uvádí, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o azyl požádal zejména z důvodu legalizace svého pobytu v ČR. V této souvislosti soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 36/2005-48, v němž je uvedeno, že: *„Správní orgán uděluje humanitární azyl (§ 14 zákona o azylu) v mezích svého správního uvážení; na udělení této formy azylu nemá žadatel subjektivní právo. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu není sice vyloučeno ze soudního přezkoumání, ale soud se rozhodnutím může zabývat jen v omezeném rozsahu, totiž z hlediska posouzení, zda v řízení nedošlo k vadám, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s.ř.s), tedy z hlediska dodržování práva na spravedlivý proces.“* Dále soud vycházel z rozhodnutí NSS ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72, v němž je uvedeno, že: *„Ustanovení § 14 zákona č. 325/1999*

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Sb., o azylu, je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení." Z napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že žalovaný zkoumal, zda v případě žalobce nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu, ale dospěl k závěru, že tomu tak není, když udělení tohoto azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Žalovaný řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci žalobce, tak i stav jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobce ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

12. Současně je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že se žalovaný zabýval také možnými důsledky návratu žalobce do vlasti. Soud má za správný závěr žalovaného, že u žalobce nebyla shledána hrozba nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, které žalobce spatřuje v absenci péče vietnamských veřejnoprávních orgánů o nezaměstnané občany. Ti jsou ponecháni odkázáni na sebe, což může znamenat i rozsudek smrti. Soud však přihlédl i k tomu, že žalobce je mužem v produktivním věku bez pracovních omezení (na území ČR pracoval), a má tedy možnost opatřit si prostředky ke své obživě vlastní prací i ve své vlasti. Žaloba nepředstavila žádný důvod, pro který by bylo namístě předjímat, že žalobce nebude schopen ve Vietnamu nalézt zaměstnání, tím méně že bude vystaven dopadům rovnajícím se „trestu smrti“.

Závěr a náklady řízení

13. Soud dospěl závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, není důvodná, výrokem I. ji proto zamítl.
14. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalovaný, neboť žaloba byla soudem zamítnuta. Žalovaný je nicméně správním orgánem, který podle příslušné judikatury Nejvyššího správního soudu nemá právo na náhradu těch nákladů, které nepřevyšují náklady spojené s výkonem jeho běžné úřední činnosti. Soud nezjistil, že by nějaké takové náklady žalovaný v souvislosti s probíhajícím řízením vynaložil, žalovaný navíc své právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil. Proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 29. listopadu 2023

Mgr. Jana Komínková
samosoudkyně

Poznámka: Jelikož vyřizující soudkyně Mgr. Jana Komínková čerpá mateřskou dovolenou, bylo písemné vyhotovení rozsudku zpracováno a podepsáno zastupujícím (viz sdělení místopředsedy soudu na čl. 52) soudcem JUDr. Ondřejem Szalonnásem v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.